

# Jong geleerd, oud geleefd

**George Whitefield**

— uitgave van: —

**De Tabernakel**  
preken met verwachting

## Eerder uitgegeven preken van jaargang 27

- |                             |                 |
|-----------------------------|-----------------|
| 1. Glorie aan God           | Christmas Evans |
| 2. Bidden in alles          | David Clarkson  |
| 3. Het goede bewaren        | John Newton     |
| 4. De hel ontkomen          | Thomas Vincent  |
| 5. God dienen door de Geest | Hugo Binning    |

Jaargang 27 – nummer 6 – mei 2025

### Toelichting bij foto:

Wie al vroeg een muziekinstrument leert spelen, heeft daar altijd profijt van. Een kind leert niet alleen de techniek, maar ook het lezen van muziek, het aanvoelen van maat en ritme, het kunnen genieten van een mooi muziekstuk. Het is als een taal die je leert spreken. Het kost doorzettingsvermogen, maar levert ook veel op. Wil je op latere leeftijd een muziekinstrument leren bespelen, dan kan dit alsnog, maar kost het vaak meer moeite. In deze preek richt George Whitefield zich in het bijzonder tot zijn jonge toehoorders: 'Denk aan je Schepper in je jonge dagen' Hij laat er tal van voordelen van zien, en roept hen die dit pad gaan op om vast te houden, om na een korte tijd van lijden de volle vrucht te ontvangen.

### Bronvermelding

Originele titel: The benefits of an early piety

Bron: The benefits of an early piety. A sermon preached at Bow-Church, London, before the Religious Societies, At One of their Quarterly Meetings, on Wednesday, September 28. 1737

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: [www.tabernakel.nl](http://www.tabernakel.nl)

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

# Jong geleerd, oud geleefd

*En gedenk aan uw Schepper in de dagen van uw jongelingschap.*

*Prediker 12:1*

Een leven met God is een weldaad op zich. Er vloeien bovendien ontelbare zegeningen uit voort voor de maatschappij in het algemeen en voor elke oprechte gelovige in het bijzonder. Dit alleen al zou voor ieder weldenkend mens reden genoeg moeten zijn om ook de keuze te maken voor zo'n leven. Een goddeloze zou best willen sterven zoals een rechtvaardig mens en soms, als hij wat beter nadenkt, benijdt hij zelfs het leven dat de gelovige leidt. We moeten de wereld nageven dat de discussie over het leven met God meestal niet voortkomt uit de vraag of het noodzakelijk is of niet. Vrijwel iedereen beseft immers wel dat het goed zou zijn om iets te doen met betrekking tot de redding van hun ziel. De vraag is veeleer wanneer het de beste tijd is om dat te doen.

De meeste mensen gaan af op de algemeen gehoorde ervaring dat de eerste pogingen om met de Heere te leven met wat moeite en zorgen gepaard gaan. Daarom zijn ze maar al te gewillig om die schijnbaar ondankbare inspanning zo lang mogelijk voor zich uit te schuiven. De verloren zoon brengt zijn geld en goed door in losbandigheid en zegt: 'Eerst nog wat genieten en plezier beleven, dan zal ik oprecht en ernstig gaan leven.' De hebzuchtige man van de wereld besteedt al zijn tijd en zorg aan het 'bijeenbrengen' terwijl hij niet 'weet wie het naar zich nemen zal' (Ps. 39:7). Hij beseft dat dit hem niet voor altijd tevreden zal stellen, maar hoopt, net als de rijke man in het Evangelie (Luk. 12:13-21), dat zijn volle graanschuren hem nog enkele goede jaren op aarde zullen bezorgen. Daarna zal hij wel eens beginnen met het verzamelen van schatten in de hemel.

Het komt erop neer dat de meeste mensen de overtuiging zijn toegedaan dat ze wel een keer met de Heere moeten gaan leven. Maar dan, net als Felix, stellen ze het uit om die innerlijke overtuiging ook met de daad op te volgen totdat ze, zo denken ze, een 'gelegen

tijd zullen hebben verkregen' (Hand. 24:25). In plaats daarvan zou het van nederigheid getuigen als we ons zouden laten leiden door de ervaring en raad van wijze mensen. Dan zouden we van hen leren dat de jeugd de beste tijd is om God te zoeken. 'Gedenk aan uw Schepper in de dagen van uw jongelingschap.'

Als Salomo hier het woord 'gedenk' gebruikt, moeten we dat niet opvatten als zomaar ergens aan denken, als een losse herinnering. Dat heeft geen enkel nut, zoals ook een dood geloof geen enkel nut heeft. Het gaat hier over een 'gedenken' dat ons tot gehoorzaamheid aanspoort en ons verplicht om, uit dankbaarheid, alles te doen wat God van ons vraagt. In bijbels taalgebruik betekent 'God vergeten' dat we onze plichten ten opzichte van Hem totaal verzaken. Andersom houdt 'God gedenken' dus in dat we die plichten zo goed mogelijk vervullen. 'Gedenk aan uw Schepper in de dagen van uw jongelingschap' is in bijbelse zin dus hetzelfde als 'Houd Gods geboden' of, met andere woorden, 'Leef met God in de dagen van je jeugd'. De schrijver suggereert hiermee dus dat de jeugd de beste tijd van je leven is om dat te doen.

In het vervolg van deze preek zal ik, ten eerste, aantonen dat de stelling van de wijze Salomo juist is, namelijk dat de jeugd de beste tijd is om het leven met de Heere te beginnen. Ten tweede zal ik de ontelbare zegeningen overdenken die voortkomen uit het gebod om onze Schepper te gedenken in onze jonge dagen. En ten derde sluit ik af met enkele woorden van aansporing waarmee ik in het bijzonder de jongeren in de gemeente wil bemoedigen.

## **1. De jeugd is de beste tijd om met de Heere te gaan leven**

Ten eerste, de jeugd is de beste tijd om het leven met de Heere te beginnen, zoals verwoord in de tekst: 'Gedenk aan uw Schepper in de dagen van uw jongelingschap'. Maar wat betekent het om 'met de Heere te leven'? In ieder geval bedoel ik er niet mee dat we alleen maar uiterlijk de naam van Christus belijden en dus naamchristenen zijn. In de Bijbel wordt ons immers voorgehouden dat er velen

zijn geweest die in Zijn Naam geprofeteerd hebben en in Zijn Naam duivelen hebben uitgeworpen, maar die op de laatste dag toch door Hem verworpen zullen worden (Matth. 7:22-23). Ook is het niet zo dat we deel zijn van de gemeente van Christus, simpelweg omdat we gedoopt zijn of het andere zegel van het verbond ontvangen. Dan zouden Simon de tovenaars, Arius, Judas en nog vele andere ketters uit het verleden ook kunnen doorgaan voor mensen die met de Heere leven.

Wat ik wel bedoel, is een innerlijke, diepgaande en werkelijke verandering van onze natuur, die tot stand wordt gebracht en wordt gevoed door de krachtige werkingen van de Heilige Geest. Deze verandering gaat gepaard met een voortdurend gebruik van al de genademiddelen en komt tot uiting in een goede levenswandel en de vruchten van de Geest.

Het is heel moeilijk om tot zo'n oprecht, innerlijk leven met God te komen. Zelfs zo moeilijk dat Nicodémus, een overste van de Joden en leraar in Israël, dacht dat het absoluut onmogelijk was. Tijdens zijn ontmoeting met Jezus stelde hij Hem daarom in zijn onwetendheid de vraag: 'Hoe kunnen deze dingen geschieden?'

En het is waar, als we bedenken wat het betekent 'wederom geboren te worden', moeten we toegeven dat dit voor een mens onmogelijk is. Wedergeboorte houdt in dat de oude mens wordt afgelegd en de nieuwe aangedaan. We worden getrokken uit de macht van de duisternis en overgezet in het licht. Onze verdorven natuur wordt gereinigd en we kruisigen onze vleselijke lusten. Gods beeld wordt opnieuw zichtbaar in ons. En hoewel sommigen dit lichtvaardig afdoen als iets gemakkelijks, is het de realiteit dat een mens hier onmogelijk toe in staat is.

Jezus zegt weliswaar Zelf dat Zijn juk zacht is en Zijn last licht, maar dat geldt alleen voor degenen die genade van Hem hebben ontvangen waardoor ze in staat zijn om dat juk en die last te dragen. Over de wijsheid wordt in het apocriefe boek Jezus Sirach gezegd: 'Langs

kromme wegen zal zij in het eerst met haar kind gaan. Ze zal vrees en angst over hem brengen en hem tuchtigen met haar kastijding, en ze zal zich niet wenden om hem te troosten en te verblijden totdat ze hem beproefd zal hebben en zijn hart van haar vervuld is' (hoofdstuk 4). We moeten onszelf niet op de borst kloppen dat we de aangename paden van de wijsheid bewandelen tenzij we eerst veel moeilijkheden hebben ondervonden. De geestelijke geboorte gaat gepaard met barensweeën, net als in het natuurlijke leven. Dege-  
nen die opnieuw geboren zijn (en zij zijn de enigen die dat werkelijk kunnen beoordelen), weten dat we in alles wat onze verdorven natuur verlangt, onszelf moeten verloochenen. Als we dat niet doen, zullen we, als het op de geboorte aankomt, de kracht missen om nieuw leven voort te brengen.

Als al deze dingen inderdaad zo zijn, als onze wedergeboorte met moeilijkheden en weeën gepaard gaat en als we onszelf moeten verloochenen, welk seizoen van ons leven is daar dan beter voor geschikt dan dat van de jeugd? Dan is ons lichaam krachtig en energiek, zijn we actief en onbevreesd en is ons verstand helder. In die periode van ons leven zijn we het meest geschikt om verdrukkingen te lijden als goede soldaten van Jezus Christus.

In het natuurlijke leven is het zo dat de meeste mensen dit weten en ernaar handelen. Ouders sturen hun nog jonge kinderen het gezwoeg en de vermoeienissen van de wereld in, juist omdat ze heel goed beseffen dat hun kinderen die moeiten dan het beste aankunnen. Waarom zijn ze dan niet consequent en doen ze hetzelfde als het gaat over zoiets belangrijks als het leven met de Heere? Dat is, zoals onze Zaligmaker zegt, omdat 'de kinderen van deze wereld voorzichtiger zijn dan de kinderen des lights, in hun geslacht' (Luk. 16:8).

Zuivere en onbevleete godsdienst komt tot stand komt door de vernieuwing van onze verdorven natuur. Dat kost niet alleen moeite, maar ook tijd; deze vernieuwing wordt geleidelijk aan vervolmaakt. Daarom is het voor iedereen van belang er tijdig mee te beginnen

en te doen wat nodig is 'zolang het dag is; de nacht komt, wanneer niemand werken kan' (Joh. 9:4).

Stel dat we de leeftijd van Methúsalach konden bereiken en al die jaren weinig zaken omhanden zouden hebben, en dat we deze wereld dan alleen zouden gebruiken om onze tijd te verdrijven, zoals velen doen; dan zouden we nog enige verontschuldiging hebben. Maar dat is niet zo. Ons leven is heel kort en we worden opgeroepen om met vreze en beven aan onze zaligheid te werken (Fil. 2:12). We hebben geen tijd om ons bezig te houden met onbeduidende zaken. Als we dat wel doen, worden we onverwacht weggenomen van deze aarde en zijn we volledig onvoorbereid om de Bruidegom te ontmoeten. Dan hebben we geen olie voor onze lampen.

Stel dat een vriend of buurman een heel belangrijke reis moet maken. Op de dag dat dat moet gebeuren, blijft hij echter maar rondhangen en maakt hij in het geheel geen aanstalten om te vertrekken. Pas als het al tegen zonsondergang loopt, gaat hij op weg. We zouden toch medelijden hebben met zo iemand en hem zijn domheid verwijten? Toch zijn de meeste mensen precies zulke dwazen. Ze staan voor een lange reis, een reis naar de eeuwigheid, een reis van oneindige betekenis. Ze moeten op weg zijn voordat in hun natuurlijke leven de zon ondergaat. Maar ze verkwanselen de tijd die hun gegeven is om die reis te maken totdat ziekte hen treft of ze overvallen worden door de dood. Pas dan roepen ze het uit: 'Wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?' Zulke mensen mogen we overgeven in de handen van de genadige God in Christus Die mensen ook te elfder ure kan roepen.

## **2. De zegen van het leven met de Heere van jongs af aan**

Maar nu zullen we, ten tweede, de zegeningen overwegen die voortkomen uit het gedenken van onze Schepper in onze jonge dagen. Deze zouden iedereen moeten aansporen om hier meteen mee te beginnen.

De eerste zegening is wel dat het gedenken van onze Schepper Hem eer en glorie brengt. Dit zou al ons handelen moeten kenmerken, zoals elk welnadenkend persoon ongetwijfeld zal beamen. Voor dat doel zijn we immers geboren en daartoe zijn we ook verlost door het kostbare bloed van Jezus Christus. God wordt op het hoogste geëerd als we gehoorzaam zijn aan Zijn geboden en inzettingen. Daaruit volgt dat wie daar zo vroeg mogelijk mee begint, Hem ook de meeste eer brengt.

De meest gehoorde tegenwerping tegen Gods inzettingen in het algemeen en de leer van het Evangelie in het bijzonder is dat ze niet haalbaar zijn en tegen vlees en bloed ingaan. Al die voorschriften over zelfverloochening en sterven aan de wereld zijn maar willekeurige beperkingen die aan mensen worden opgelegd, zo beweert men. Juist in de jonge jaren van het leven verlangen mensen toch naar de plezierige dingen die aangenaam zijn voor het vlees?

Maar God verheugt Zich in mensen die, vooral in hun jeugd, de verlangens van het vlees onderdrukken en die verachten. Hij is blij als jonge mensen niet toegeven aan datgene wat een lust voor hun ogen is, als ze zich niet verheffen en niet hoogmoedig worden. Hierdoor wordt Zijn glorie in ere hersteld. Het laat zien dat Zijn dienst volmaakte vrijheid schenkt, dat Zijn juk zacht is en Zijn last licht.

De tweede zegen is dat het gedenken van onze Schepper niet alleen Hem eer en glorie geeft, maar ook onszelf. God eert wie Hem eren. Over Obadja lezen we dat hij de Heere vreesde van zijn jonkheid af; Samuel stond in zijn jonge jaren in een linnen gewaad voor God; Timotheüs werd in zijn jeugd al onderwezen in de Schriften, en Johannes was de jongste en meest geliefde van alle discipelen. Onze Heere Jezus Zelf was nog maar twaalf jaar oud toen Hij naar de tempel ging en in het midden van de leraars zat, naar hen luisterde en vragen aan hen stelde.

Ten derde, als we de Heere al jong hebben leren zoeken, blijven we dat doen in al de jaren van ons leven die nog volgen. Dan is het een

goede gewoonte geworden en geeft het ons een gegronde verzekering dat we oprecht zijn in onze belijdenis. Een sterfbedbekering is onbevredigend en niemand is gebaat bij de angst en onzekerheid ervan. Die wetenschap zou voldoende moeten zijn om deze belangrijke zaak niet uit te stellen tot die ontzagwekkende dagen aan het einde van ons leven.

Stel dat iemand zich op zijn sterfbed oprecht bekeert (wat in de meeste gevallen twijfelachtig is), dan nog is zo iemand vaak bang dat zijn overtuigingen niet voortkomen uit oprecht berouw over zijn zonden, maar eerder uit slaafse angst voor de straf. De jonge gelovige hoeft zo'n angst niet te vrezen. Hij weet dat hij God liefheeft om Wie Hij is, en dat hij niet tot Hem wordt gedreven uit angst voor een dreigend kwaad. Hij ontzegt zich de bevrediging van zijn zintuiglijke begeerten niet omdat hij 'de stem der zangers en zangeressen' niet meer kan horen (2 Sam. 19:35). Gewillig neemt hij al jong zijn kruis op zich en volgt hij zijn gezegende Meester. Daarom heeft hij vaak meer zekerheid over zijn oprechtheid ten opzichte van God.

Naast de zegen van deze zekerheid wordt het zoeken van de Heere in de jeugd ook nog eens dagelijks beloond. Want het dienen van God en alle verplichtingen die daarbij horen, worden een gewoonte die gemakkelijk vol te houden is. Als de jonggelovige ernaar gevraagd zou worden, zou hij vol blijdschap getuigen van de onuitsprekelijke zegen die er ligt in het volgen van de Heere van jongs af aan. Hij weet niet waar de mensen het over hebben als ze spreken over zelfverloochening en sterven aan jezelf als moeilijke en strenge plichten. Hij is er zo mee vertrouwd dat ze, door Gods genade, voor hem heel natuurlijk zijn. Hij houdt zich met vreugde aan zelfs de meest strikte inzettingen van het Evangelie. Dat geeft hem oneindig meer blijdschap dan een leven zoals dat van de rijke man in de gelijkenis, die overdadig leefde, of dat van de ambitieuze Haman, die aan de koninklijke maaltijd zat. Hoe gelukkig zijn zij voor wie het vervullen van deze plicht een tweede natuur is geworden, voor wie de dingen die anderen verschrikkelijk lijken, gemakkelijk en aangenaam zijn!

Maar de grootste zegen, de vierde, volgt nog. Die zegen is erin gelegen dat het vrezen van de Heere in de jonge jaren de beste bron van troost en steun is in tijden dat we ze het meest nodig hebben. Dat kunnen tijden van vervolging zijn, maar vooral de ouderdom, ons stervensuur en de dag van het oordeel.

Dit zegt Salomo ook in het vervolg van de tekst: 'En gedenk aan uw Schepper in de dagen van uw jongelingschap, eer dat de kwade dagen komen, en de jaren naderen, van welke gij zeggen zult: Ik heb geen lust in deze' (Pred. 12:1). Hier wordt over de jaren van ouderdom gezegd dat het 'kwade dagen' zijn, dagen waarin je geen vreugde meer vindt. Vraag het aan mensen die inmiddels die jaren bereikt hebben en zij zullen dit bevestigen. In die periode van het leven zullen we de beste soort hartversterking nodig hebben om onze terneergeslagen geest te ondersteunen. En wat is dan een betere hartversterking, dan dat we in herinnering kunnen roepen dat we al vanaf onze jeugd de Heere dienen en volledig op de gerechtigheid van Christus vertrouwen?

In Prediker 12:3 beschrijft Salomo enkele lichaamsfuncties die achteruitgaan als we ouder worden. Hij noemt daar dat 'de wachters van het huis zullen beven', waarmee hij onze handen bedoelt; dat 'de sterke mannen zichzelf zullen krommen', verwijzend naar onze benen die zwakker worden; dat de 'maalsters', onze tanden, zullen stilstaan, omdat er nog maar weinig van zijn; en dat 'die door de vensters zien', onze ogen, 'verduisterd zullen worden', net als bij Izak.

Stel nu dat de inzettingen van het Evangelie worden voorgehouden aan iemand die inmiddels oud geworden is en veel van dat soort lichamelijke gebreken ervaart. Zou het hem dan geen troost schenken als hij zou kunnen zeggen: 'Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af' (Matth. 19:20)? Hij weet dat er talloze tekortkomingen zijn in hemzelf, maar hij weet ook van de genade van God en daarom kan hij, met de hand op zijn hart, deze woorden oprecht uitspreken. Dit moet hem, door Christus Die dit alles heeft gewerkt, een onuitsprekelijke en onbevattelijke troost geven.

Zelfs als we de ongemakken van de ouderdom zouden kunnen ontlopen, dan nog staat, sinds de zondeval, onze schuld open. Die schuld moet betaald worden en de straf op de zonde is de dood. De gedachte aan het toekomstige oordeel maakte zelfs Felix 'zeer bevreesd' (Hand. 24:25).

Maar voor de gelovigen die de Heere van jongs af aan gediend hebben, is dat vaak niet zo. Zij ontvangen genade om de dood niet als de koning der verschrikkingen te zien, maar als een welkome boodschapper die hen thuisbrengt op de plaats waar ze zo naar hebben verlangd. Hun hele leven hebben ze gewacht, het Woord onderzocht en zich voorbereid op de dag dat die grote verwisseling zou plaatsvinden. Daarom verheugen ze zich als ze geroepen worden om hun hemelse Bruidegom te ontmoeten. Zo sterft degene die al van jongs af aan gelooft, van wie gezegd kan worden: 'Het pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe' (Spr. 4:18). Als we hem zouden kunnen volgen na zijn heengaan, zouden we getuige zijn van de nederige vrijmoedigheid waarmee hij voor de rechterstoel van Jezus Christus staat en de heilige triomf waarmee hij de vreugde van zijn Meester binnengaat. Zouden we dan niet uitroepen: 'Mijn ziel sterve de dood der oprechten, en mijn uiterste [mijn toekomst] zij gelijk het zijne' (Num. 23:10)?

### **3. Aansporing**

We hebben nu al heel wat zegeningen besproken die God schenkt aan degenen die al jong met Hem leven. Moet ik nog meer argumenten gebruiken om de jongeren in de gemeente aan te sporen om aan hun Schepper te denken in de dagen van hun jeugd? Zullen alle argumenten die ik genoemd heb niet genoeg zijn?

Jonge mensen, sta op, laat de draf van de zwijnen achter je, keer terug naar huis en eet van het gemeste kalf! Waarom zou je geen gehoor geven aan de liefde van de Zaligmaker? Hij is op aarde gekomen en heeft Zijn kostbare bloed vergoten om je van de macht van de zonde te bevrijden. Zoek Hem nu je vol kracht en energie bent.

Breng je jonge jaren niet door in dienst van de wereld, denkend dat je Christus wel zult volgen als je de aardse genoegens niet langer aantrekkelijk vindt. Je gaat je uitstekende gaven en je tijd toch niet verdoen met dingen die je geen enkel voordeel opleveren? Je zou een prachtige toevoeging zijn aan de gemeente en je krachten kunnen inzetten om het zinkende schip van de kerk te steunen. Laat God, Die jou al die gaven geschonken heeft, niet links liggen. Sta op en wees ijverig voor de HEERE van de hemelse machten, net als Pinehas (Num. 25:11) en velen zoals hij!

Als de dood komt, zul je ongetwijfeld wensen dat je dit wel gedaan had. Wat verhindert je dan om er nu mee te beginnen? Nog nooit heeft iemand er spijt van gehad dat hij al op jonge leeftijd met de Heere begon te leven. Maar er zijn wel talloze mensen die moeten belijden dat ze ermee zijn begonnen toen het al bijna te laat was. Denk eens aan Samuel. Hij is nu blij en dankbaar dat hij zo jong al in de tabernakel van de HEERE kon dienen. En Timótheüs kende van jongs af aan de Schriften waarin hij zich verheugde. Als je in hun blijdschap wilt delen, deel dan ook in hun godsvrucht.

Ik zou nog veel meer redenen kunnen noemen, maar ik weet van de godsvrucht onder degenen aan wie ik op dit moment het Koninkrijk van God verkondig. Daarom zal ik de rest van deze preek gebruiken om jullie aan te sporen om te volharden in een heilige levenswandel.

Gezegend, voor eeuwig gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus! Want ik spreek hier niet tot jongeren die vol vuur de wereldse genoegens najagen. Ik spreek tot een groot aantal jonge belijders van het geloof die regelmatig samenkomen in christelijke verenigingen en, naar ik hoop op goede gronden, gerekend kunnen worden tot de jonge mensen die 'de boze overwonnen hebben'.

Geloof me, het verblijdt me om te zien dat zo velen van jullie het leven hemelwaarts hebben gericht. De zichtbare goede vruchten van jullie bijeenkomsten verblijden het hart van alle oprechte christenen. Dankzij jullie bijdragen worden vele zielen wekelijks gevoed

met het geestelijke lichaam en bloed van Jezus Christus. Jullie maken het wekelijkse en maandelijkse geestelijke onderwijs mede mogelijk. Mede dankzij jullie wordt het reukwerk van dankzegging en gebeden dagelijks opgezonden tot de troon van genade. Jullie liefdadigheid zorgt ervoor dat veel kinderen worden onderwezen 'in de lering en vermaning des Heeren' (Ef. 6:4). En, tot slot, velen van jullie zetten zich er met een prijzenswaardige en geestelijke ijver voor in om het zingen van psalmen en geestelijke liederen te stimuleren.

Dit zijn allemaal zegeningen van de Heere op jullie christelijke samenkomsten. We prijzen Hem er openlijk voor en danken onze gezegende Meester omdat Hij deze goede plannen in jullie hart heeft gelegd en jullie in staat stelt om ze met goed gevolg ten uitvoer te brengen. In Gods naam wensen we jullie van harte Zijn zegen toe.

Het is waar, er klinken ook andere geluiden. Sommigen zeggen dat jonge mensen die zich in religieuze verenigingen organiseren de neiging hebben geestelijk hoogmoedig te worden en hoger van zichzelf te denken dan ze zouden moeten. En wellicht dat het ondoordachte en dwingende gedrag van sommige nieuwelingen in het geloof, die wel van ons zijn uitgegaan maar niet uit ons waren, aanleiding heeft gegeven voor zo'n soort aantijging.

Maar zo, broeders, hebben jullie Christus niet leren kennen. Laat het verre van jullie zijn om jezelf als rechtvaardigen te zien omdat jullie elkaar opzoeken, terwijl jullie anderen minachten die dat niet doen. Dit zou jullie niet met hoogmoed, maar veeleer met heilige vrees moeten vervullen. Want wat als zou blijken dat jullie leven niet in overeenstemming is met jullie belijdenis? Wat als jullie, na anderen tot zegen geweest te zijn en hen te hebben gesticht, zelf verworpen blijken te zijn?

Wereldgelijkvormigheid is ook een rotsblok waaraan we ons kunnen stoten en dat ons kan verdelen. Andere zonden hebben al duizenden belijdende christenen verslagen, maar wereldgelijkvormigheid verslaat zijn tienduizenden. We hoeven niet naar het verleden te kijken.

In onze eigen tijd en ervaring zijn er vele treurige voorbeelden van jonge mensen die, zoals we veronderstelden, 'het verderf dat in de wereld is door de begeerlijkheid' (2 Petr. 1:4) ontvlucht waren. Ze hadden het goede Woord van God gesmaakt (zie Hebr. 6:5) en hielden het voor een tijd vol om daarnaar te leven. Dat ging goed zolang ze zich door andere christenen lieten leiden en hen in hun leven lieten spreken. Maar zodra ze, door ongeloof, weer hun eigen meester werden en hun vleselijkheid hen dreef om te werken voor 'de spijs die vergaat' (Joh. 6:27), hebben ze hun eerste liefde verlaten. Ze raakten opnieuw verstrikt in het verderf van de wereld, zoals een hond die 'is weergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel; en de gewassen zeug tot de wenteling in het slijk' (2 Petr. 2:22).

Daarom doen jullie er goed aan, mijn broeders, om elkaar vaak aan deze gevaarlijke valkuil te herinneren. Moedig elkaar aan om de geestelijke strijd te beginnen, erin te volharden en hem tot een goed einde te brengen door afstand te nemen van de wereld en wereldse begeerten. Wanneer God dan later in Zijn voorzienigheid van jullie vraagt om in je eigen levensonderhoud en dat van je gezin te voorzien, kun je blijven leven door het geloof en 'eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid' zoeken (Matth. 6:33), zonder eraan te twijfelen dat alle andere dingen je erbij gegeven zullen worden.

En wat zal ik nog meer zeggen? De vaders in het geloof, die al zoveel langer dan ik in Christus zijn, kennen het kwaad dat schuilt in wereldgelijkvormigheid en zijn zich bewust van hun neiging tot trots in het geestelijk leven. Zij hebben het niet nodig dat ik tot hen spreek.

Ik richt me daarom nogmaals tot jullie, jonge mensen. Ik voel een last voor jullie en ook voor mezelf. Sla acht op de woorden van de apostel Johannes: 'Ziet toe voor uzelf, dat wij niet verliezen, hetgeen wij gearbeid hebben, maar een vol loon mogen ontvangen' (2 Joh. 1:8). Ook Petrus moedigt ons aan en schrijft: 'Daarom, broeders, benaastigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken' (2 Petr. 1:10). En even verderop zegt hij: 'Wacht u, dat gij niet door de verleiding

der gruwelijke mensen mede afgerukt wordt, en uitvalt van uw vastigheid' (2 Petr. 3:17). Paulus verwoordt het zo: 'Zo dan, die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle' (1 Kor. 10:12). En aan de Romeinen schrijft hij: 'Wees niet hooggevoelende, maar vrees' (Rom. 11:20).

'Maar, geliefden, wij verzekeren ons van u betere dingen, en met de zaligheid gevoegd, hoewel wij also spreken. Want God is niet onrechtvaardig dat Hij uw werk zou vergeten, en de arbeid der liefde (...). Maar wij begeren, dat eenieder van u dezelfde naarstigheid bewijze, tot de volle verzekerdheid der hoop, tot het einde toe; opdat gij niet traag wordt, maar navolgers zijt van hen, die door geloof en lankmoedigheid de beloftenissen beërven' (Hebr. 6:9-12). Het is waar, we moeten veel moeilijkheden onder ogen zien. Er zijn veel machtige vijanden die overwonnen moeten worden voordat we het beloofde land in bezit kunnen nemen. De strijd tegen de satan die ons op slinkse wijze probeert te verleiden, is altijd gaande. We moeten constant weerstand bieden aan de wereld die lokt en trekt. En dan is er ook en vooral nog ons arglistige hart dat bewaakt moet worden. 'Want de poort is eng; en de weg is nauw, die tot het leven leidt' (Matth. 7:14).

Maar wat zouden we vrezen? Hij Die met ons is, is vele malen sterker dan al diegenen die tegen ons zijn. Hebben we Zijn almacht niet reeds ervaren toen Hij ons eerder al in staat stelde moeilijkheden te overwinnen? Die leken toen onoverkomelijk, net als de worstelingen die we nu hebben. En zou Hij Die ons 'van de hand van de leeuw gered heeft, en uit de hand van de beer' (1 Sam. 17:37), ons nu niet kunnen behoeden tegen het kwaad van welke Goliath dan ook?

'Zo dan, mijn geliefde broeders! Weest standvastig, onbewegelijk' (1 Kor. 15:58). 'Schaam [je] het Evangelie van Christus niet, want het is een kracht Gods tot zaligheid' (Rom. 1:16). Heb geen mensenvrees en wees niet bang voor de minachting en sterke afkeuring die op je pad zullen komen als je je plicht vervult. Een van jullie zal duizend vijanden verjagen en twee van jullie zullen er tienduizend op de vlucht doen slaan (zie Deut. 32:30).

Wees dan, door genade, tevreden met het lijden dat we hier voor een korte tijd moeten doorstaan. Dan zul je, op grond van de gezegende belofte, eenmaal verhoogd worden om met de Zoon des Mensen te zitten op Zijn troon, wanneer Hij zal terugkomen in de heerlijkheid van Zijn Vader, met Zijn heilige engelen, om het oordeel uit te spreken. Ik spreek de waarheid in Christus en lieg niet.

Ik bid dat de almachtige God eenieder van ons Zijn genade in zo'n rijke mate schenkt dat we niet zullen zijn als degenen die zich onttrekken en verloren gaan, maar horen bij degenen die tot het einde toe geloven en volharden, tot behoud van onze ziel, door onze Heere Jezus Christus.